

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1151

06.04.2025 (136)

Utdannelsen til et ondt geni

av Gerhard Lauck

Del 17

Fengsling i Danmark

Roskilde 1995

Da jeg først så rommet mitt, ble jeg sjokkert. Det første jeg la merke til var at det *ikke fantes noe toalett!* Bare en vask. Det betydde at jeg måtte ringe etter romservice hver gang jeg ville bruke det felles toalettet. (Alle som kjenner meg bare litt, vet at jeg er full av tull. Derfor må jeg virkelig bruke toalettet ofte).

Det andre jeg la merke til var en plakatt, antagelig etterlatt av en tidligere gjest. Jeg syntes veldig synd på den unge damen. Hun var så fattig at hun ikke hadde råd til klær! Jeg begynte å fjerne den, men ombestemte meg. Kanskje neste gjest ville ha glede av den. Hun var jo tross alt pen.

På den lyse siden var det et lite treningsstudio, så jeg gjenopptok vektløftingen.

Dette hotellet var lite og koselig. De ansatte og gjestene ble raskt gode venner. Det hendte at vi besøkte hverandre noen timer på kvelden. Vi bestilte til og med pizza!

Kallenavnet til en av de unge var "piraten". Han kom fra en prominent familie. En dag tenkte han at det kunne være "kult" å vinne et gratis opphold på et slikt etablissement. Så han gjorde et ukonvensjonelt uttak fra en finansinstitusjon. Deretter satte han seg rett og slett ned på trappen for å vente på en gratis tur. Av en eller annen merkelig grunn fant han snart ut at dette ikke var noe for ham.

Senere møtte jeg en *ekte* pirat på et annet hotell! Han var dømt for sjørøveri. Da

jeg nevnte dette for Christian Worch, kjente han straks igjen navnet. Han kjente ham fra et tidligere hotellbesøk. Verden er liten!

En annen gjest hadde lang reiseerfaring fra Russland. Vi utvekslet reisetips.

En av de ansatte fortalte meg en morsom historie. For noen år siden hadde en av gjestene plutselig forlatt hotellet uten å betale regningen. Et år senere kom han tilbake for å besøke en annen gjest, ble gjenkjent og overtalt til å bli til han hadde betalt.

En helt spesiell dag hørte jeg musikk utenfor vinduet mitt. Det var en motstandssang! Noen hadde kjørt forbi med høyt volum slik at jeg kunne høre den. Denne omtanken var rørende.

København 1995

Dette hotellet var mye større. Det var finere på mange måter, men det var fortsatt ikke noe toalett. Når vi gjester tok en morgentur på den store gårdsplassen, kunne vi se sprengte plastposer med brun slim på bakken. Tilsynelatende kastet ut av vinduene i løpet av natten av gjester med svake tarmer og følsomme neser.

Jeg møtte en interessant fyr her. Han spesialiserte seg på en produktlinje som ligner på fyrverkeri. Han hadde mye salg i Midtøsten. Han hadde reisetips for denne regionen og Sørøst-Asia.

På den grusomme siden har hotellet en gang vært åsted for henrettelser.

Dessverre varte ikke oppholdet mitt så lenge. Jeg ble fløyet med privatfly til neste hotell. Underveis ble jeg tilbudt en øl. Først ville jeg egentlig ikke ha den. Men så ga jeg etter, for jeg tenkte at det ville ta lang tid før jeg fikk den neste. Av en eller annen grunn følte jeg meg litt engstelig på denne flyturen.

Det verste var at det ikke fantes noen pen flyvertinne! Ingen flyvertinne i det hele tatt! Bare et halvt dusin menn. Dette var naturligvis en stor skuffelse.

Jeg la merke til den slappe sikkerheten og innså at jeg kanskje kunne storme cockpiten og overmanne piloten. Et øyeblikk var jeg fristet. En slik hendelse kunne lett utløse en internasjonal krise. Men jeg bestemte meg for å la være. Kall det forfengelighet eller ego.

Min utleveringssak i dansk høyesterett

Scenen for dette gameshowet er Danmarks svar på USAs høyesterett. Denne domstolen skal ta stilling til Tysklands begjæring om utlevering av en amerikansk avisutgiver, nemlig meg selv.

"Aktor" argumenterer for utlevering. Han hevder at den aktuelle avisen tidvis inneholder stoff som bryter med lovene her i landet.

Forsvaret anfører følgende argumenter:

For det første er det tvilsomt om noe i avisen faktisk bryter dansk lov. Selv om det skulle være tilfelle, er det ikke relevant, fordi avisen utgis i USA. Den er helt lovlig i henhold til amerikansk lov og er uttrykkelig beskyttet av First Amendment.

For det andre forbyr nasjonal lovgivning utlevering hvis straffen i mottakerlandet er mye strengere enn her i landet. I Danmark straffes denne typen "lovbrudd" vanligvis bare med bøter. Den lengste fengselsstraffen som noen gang er idømt, er to måneder. Men i Tyskland er den fem år!

For det tredje forbyr nasjonal og internasjonal rett utlevering i politiske saker. Det finnes et presedenstilfelle. En mann som var anklaget for å ha vært involvert i drapet på Egypts president Anwar Sadat, ble IKKE utlevert. Dansk høyesterett avviste utleveringsbegjæringen med den begrunnelse at saken var "politisk". Saken som den danske Høyesterett behandler i dag, er helt klart politisk. Derfor må utleveringsbegjæringen avvises.

Hvem vinner?

Dansk høyesterett sier ja til utlevering! Den hevder at saken er "ikke politisk"!

Mainstream-mediene i Danmark beklager denne parodien. Det vitner om at landet er sårbart for press fra utenlandske regjeringer.

Hvorfor skjer dette?

Danmark er under sterkt press fra Tyskland. Den amerikanske regjeringen gjør INGENTING for å motvirke dette presset. Tvert imot uttrykker en amerikansk regjeringsrepresentant offentlig USAs nøytralitet! Dette er et klart signal om at USA ikke motsetter seg utlevering av denne amerikanske avisutgiveren. Høyesterett gir altså etter og tar en politisk avgjørelse.

Dette skaper en svært farlig presedens! Dette er en trussel mot ALLE amerikanere!

Fengsling i Tyskland

Jeg var så populær at alle de lokale hotellene ville ha meg som gjest! Mellom 1995 og 1999 tilbrakte jeg min statsbetalte ferie på fire forskjellige anlegg.

Hotell #1A - Fangehullet Hamburg 1995

Da privatflyet mitt landet, ble jeg imponert over mottakelsen. Flere biler ventet

på å eskortere meg til min nye bolig. Jeg reiste i en pansret limousin. Sikkerhetstiltakene inkluderte armbånd. Bare for meg. Jeg ble rørt, selv om de ikke akkurat var stilige og føltes altfor stramme.

Det neste hotellet var derimot en skuffelse. Det var mørkt og dystert. Heldigvis bodde jeg der bare en dag eller så. Senere fikk jeg vite at min gode kamerat Christian Worch også hadde bodd der noen år tidligere. I vennekretsen min ble det spøkt med at hvis vi alle gikk sammen og sammenlignet notater, kunne vi sikkert skrive en bok om *hvert eneste hotell i landet*. Til og med rangere dem.

Hotell #1B - The Transit Hotel Hamburg 1995

Selv om det var en separat bygning, ble dette midlertidige hotellet eller transitthotellet offisielt regnet som en del av det samme hotellet. Det var definitivt bedre enn Hotel #1A, men ikke på langt nær så fint som de to første. Jeg bodde her i omtrent en måned.

Hotell nr. 2 - Maksimal sikkerhet Hamburg

Dette var et av de mer interessante hotellene. Dusjrommet i kjelleren hadde vært et henrettelseskammer.

Viktigst av alt: Det hadde den *beste maten av* alle hotellene!

Ulempen var den dårlige oppvarmingen.

Siden jeg vet at jeg liker fred og ro, fikk jeg et eget rom i avdelingen for *maksimal ro*. Jeg tilbrakte 23 timer hver dag på rommet mitt med å lese, skrive og gjøre øvelser.

En time hver dag gikk det halve dusinet av oss spesielle gjester i denne fløyen en tur sammen på den fine gårdsplassen. Naturligvis ble vi raskt gode venner. Når man er i Roma...

En av de ansatte omtalte oss som *crème de la crème* blant gjestene. Vi følte oss smigret!

Blant turkameratene mine var:

* Blacky var en krydderhandler med omfattende forretningserfaring i Columbia. Historiene hans fikk det amerikanske ville vesten til å virke som søndagsskole. Han var åpenbart godt kjent med reiser i Sør-Amerika. Aktivitetene våre hadde

mange likhetstrekk til tross for ulike produktlinjer. Å sammenligne notater om "motparten", nemlig "politiet", var svært lærerikt!

* En ung mann var samler av sjeldne frimerker. Hans aggressive kjøpsteknikk hadde nesten drept en konkurrent. Selv en kule i bakhodet på kloss hold gjorde ikke jobben. I et forsøk på å hjelpe, understreket de eldre og klokere gjestene viktigheten av *minst to skudd*.

* En pelshandler hadde bygget et slags fangehull under huset sitt for visse "kinky" aktiviteter. Noe gikk fryktelig galt. Resultatet ble et grusomt funn i en tønne med syre.

* En annen var en tidligere agent i det hemmelige kommunistpolitiet. Hans selvmordspakt med kjæresten hadde bare vært *halvveis* vellykket. Hun ble avrundet i bagasjerommet på bilen hans. Han ble drept her.

* En annen eldre mann hadde vært så snill å ta med en svært velstående mann på en uventet ferie. Deretter tilbød han seg til og med å hjelpe mannens familie med å bli kvitt noen av de ekle tingene som er allment kjent for å være kilden til alt ondt.

Det samlede antallet dødelige misforståelser var større enn antallet personer i fløyen vår.

Trafikkforbrytere ble av og til plassert i avdelingen vår. Noen ganger var de bekymret for selskapet de hadde. En ansatt nevnte lattermildt at hans egen kone også var bekymret. I virkeligheten var det helt trygt. I motsetning til pøbelen i befolkningen generelt var elitegruppen vår intelligent og rasjonell. Dessuten er det både uhøflig og dårlig butikk å drepe uten en god grunn!

Matbetjeningen vår bodde i fløyen vår, men verken gikk eller dusjet sammen med oss. Han hadde tilbrakt mesteparten av livet sitt på hotell. Et av hotelloppholdene hadde bare vart i én dag. Den slemme damen som plukket ham opp, prøvde tydeligvis å tvinge seg på ham! Hun endte opp i en innsjø, og han endte opp på hotellet.

En dag kom "assisterende aktor" og assistenten hans på uanmeldt besøk på rommet mitt. Han sa at han lette etter et brev. Han husket at han hadde sett det tidligere, men at det på en eller annen måte hadde sluppet gjennom sensuren (han fant det ikke, men jeg ødela det senere). (Han klarte ikke å finne det, men senere fant og destruerte jeg det).

Mens de lette gjennom den omfattende korrespondansen min, vurderte jeg å dra sengen min foran døren og barrikadere oss tre på rommet mitt. Så planla jeg å for-

telle ham det: *Først beskylder du meg for å være terrorist." Så lar du deg dumt nok havne i denne situasjonen! Jeg kan lett hjelpe deg med å bevise at du er terrorist ... ved å drepe dere begge her og nå!* - Men det var selvfølgelig ikke meg!

Etter bare ett år i dette avslappende miljøet ble jeg skuffet da jeg fikk vite at jeg snart skulle dra. De andre gjestene trøstet meg.

Hotell nr. 3 - Luksushotellet Hamburg 1996-1997

Dette var et av de fineste hotellene! Det hadde til og med vakre veggmalerier fra gamle dager! Oppvarmingen var også moderne, selv om selve bygningen var gammel. Jeg bodde i andre etasje, så jeg hadde fin utsikt over landet. Til og med en vindmølle!

Området hadde en historisk betydning. Fra vinduet mitt kunne jeg se de siste gjenværende bygningene av en gammel konsentrasjonsleir. Den hadde blitt brukt av *begge sider* under og etter andre verdenskrig. Ikke samtidig, selvfølgelig. I hvert fall ikke på samme *måte*. De *byttet på å være gjester og verter*. Faren til en venn av meg hadde vært gjest.

Treningsstudioet var spesielt fint. Jeg må innrømme at jeg av og til var litt rampete. Jeg spurte for eksempel en annen om jeg kunne se om jeg kunne løfte de samme vektene. Så gjorde jeg det med EN hånd og lot som om jeg var skuffet over hvor svak jeg var blitt på mine gamle dager. En gang var det en ungdom som ble nysgjerrig og forgjeves prøvde å løfte samme vekt med TO hender. Uansett, en av vektløfterkompisene mine dukket senere opp på neste hotell også.

Når maksinnstillingene på vektløftingsmaskinene var for lave for meg, gikk jeg rett og slett over til å bruke bare én arm eller bare ett ben til samme øvelse. På det tidspunktet hadde jeg allerede ødelagt en maskin og bøyd en stålstang på en annen.

De andre gjestene var hyggelige. Ingen av dem gjorde det vanskelig for meg.

For første gang på flere måneder hadde rommet mitt både et godt speil og et godt lys over det. Da jeg så inn i speilet for aller første gang, ble jeg forskrekket over å se en stygg gammel gubbe stirre tilbake på meg. Det var åpenbart et hull i veggen. Jeg så på noen i naborommet. Det hele var en spøk!

En av gjestene jobbet ved siden av som servitør. Han sa at det var et flott sted å få tak i dyre klokker til en billig penge. Noen av de nye gjestene var tydeligvis desperate etter legemidler.

Etter noen måneder fikk jeg vite at jeg skulle flyttes til et annet hotell. Jeg ville ikke dra herfra. Men hva skal jeg si? Det er bare en del av byrden ved å være pop-

ulær.

Hotell nr. 4 - Mitt hjem langt hjemmefra Hamburg 1997 - 1999

Mine to første måneder på dette hotellet var en *stor skuffelse!* Det store brakkerommet var fullt av bråk, røyk og det verste som kunne tære på helsen min.

En ansatt på høyere nivå hvisket til meg at hotelldirektøren ikke var noen stor fan av meg. Jeg antar at han var misfornøyd med den lange ventetiden og lot det gå ut over meg.

Mens jeg var på brakka, fortalte en fargerik romkamerat om følgende hendelse:

Jeg visste at denne idioten hadde forrådt meg, så jeg bestemte meg for å ta hevn. Jeg gikk inn i baren med en maskinpistol. Jeg siktet mot kneet hans og avfyrte hele magasinet. Så satte jeg inn et nytt magasin og avfyrte det i det andre kneet. Så la jeg pistolen på bordet, satte meg ned og ventet på politiet. Advokaten min påpekte at jeg åpenbart hadde siktet mot beina hans, så dette var ikke drapsforsøk. Maksimumsstraffen var fire år. Jeg fikk TO.

Da jeg hørte disse ordene, sonet jeg en dom på FIRE år for å ha utgitt en avis! I Amerika!

Jeg hadde en liten samtale med mellomlederen som hadde ansvaret for avdelingen min. Da jeg informerte ham om at jeg var i ferd med å anmelde *ham og kollegene hans ved navn til vennene mine*, ble han hvit i ansiktet! Jeg forventet represalier, men ingenting skjedde den dagen eller dagen etter.

Så kom en hotellansatt til rommet og ba meg følge etter ham. Til min overraskelse tok han meg med til en annen fløy av hotellet. Da jeg kom inn på kontoret til sjefen for den fløyen, sa han til meg: *Du blir flyttet til min fløy. Alt du ber om, og som jeg har makt til å innvilge, skal jeg innvilge!*

For en fyr!

Livet i denne fløyen var uendelig mye bedre enn i brakkene!

Mens jeg var der, filmet tysk TV til og med en scene til en detektivserie i denne fløyen.

Senere ble jeg flyttet nedover gangen til et nybygd tilbygg med helt nye, rene rom. Om våren kunne jeg stadig se et lite tre blomstre på den private gårdsplassen rett utenfor vinduet mitt. Dessuten hadde jeg fortsatt den samme hyggelige avdelingslederen.

Gjennom hele ferien korresponderte jeg med velvillige brevvenner over hele verden. Jeg viste min takknemlighet ved å sende (smakfulle) nakenbilder av meg selv til alle mine kvinnelige brevvenner. Jeg skrev "sexsymbol og byråkrat" under

navnet mitt i stedet for det vanlige "politisk fange".

En dag truet plutselig en overordnet leder med å iverksette formelle tiltak mot meg. Hvorfor det? Fordi jeg omtalte meg selv som "politisk fange" i et brev til en av advokatene mine. Han insisterte på at regimet ikke har noen politiske fanger, og at denne påstanden derfor var bakvaskelse!

Vi kom frem til et kompromiss. Han forble sensor for *publikasjonene* mine, som han *alltid konfiskerte*. Men min hyggelige fløysjef ble sensor for all min *korrespondanse*, som han *aldri konfiskerte*.

En av publikasjonene kom for øvrig fra en hjelpeorganisasjon for fanger. Den samme fangehjelpsgruppen, som hadde overlevd den kalde krigen, ble senere forbudt av det *demokratiske* regimet *etter* kommunismens fall!

Mange venner og sympatisører besøkte meg på hotellet. Til og med en pensjonert politikaptein!

Mine favoritter var selvfølgelig de attraktive unge damene. En gang satt det TRE av dem sammen med meg. De het Lisa, Uschi og Bärbel. De andre gjestene i besøksrommet var sjalu. Det var sikkert bra for egoet mitt.

Når det bød seg en mulighet for et lite kyss på sjekken, spilte jeg av og til dum og kysset den unge jenta på leppene. (Ingen tunge! Ingen beføling! Jeg ville ikke utfordre lykken. Dessuten var disse unge damene snille nok til å komme på besøk og gjøre meg i bedre humør. Jeg ville ikke utsette dem for en grusom og uvanlig straff). Hun ble litt flau, men sa ikke noe. Noen ganger kan det ha sine fordeler å være en gammel gubbe.

Jeg var også veldig glad for endelig å møte Christa. Denne gode vennen av Kühnen hadde også spilt en ledende rolle i den nasjonalistiske fangehjelpsorganisasjonen.

Jeg brukte ikke vektkrommet her. Men jeg gjorde øvelser på rommet mitt. Min daglige rutine inkluderte ett sett med 150 armhevinger, 1100 situps og 2500 dype knebøy.

Senere toppet jeg meg i slutten av femtiårene med 300 armhevinger i *ett sett* hver dag. Jeg hadde sluttet med vektløfting allerede i midten av femtiårene. Jeg kunne curle 150 pund.

Jeg stilte meg også på tåpissene, strakte armene ut til siden, vannrett mot gulvet, og knyttet og løste knyttneven 14 000 ganger. Bare denne ene øvelsen tok 45 minutter. Det var ikke noe problem. Jeg hadde nok av tid å slå i hjel. Dessuten er sterke fingre nyttige i nærkamp og ved klatring.

Bortsett fra korrespondanse og trening, brukte jeg mye tid på å lese. For det meste historie og teoretisk fysikk for lekfolk. Jeg var fascinert av mikrokosmos og makrokosmos. En gåte jeg jobbet med, var antallet atomer i det kjente universet. Når jeg kom over potensielt nyttige tall i en bok, lærte jeg dem utenat. Jeg regnet

ut alle tallene i hodet for at det ikke skulle bli for enkelt. Til slutt kom jeg frem til 10 i 70. potensth.

Et annet problem som fascinerte meg, var muligheten for at det finnes intelligent liv på andre planeter. Og, enda viktigere, oddsen for meningsfull kontakt med dem.

Når alt kommer til alt, hvilken intelligent og tilregnelig livsform ønsker å ha noe med mennesker å gjøre? Hvis jeg var dem, ville jeg i hvert fall ikke gjort det. Ville du?

Jeg fortsatte selvfølgelig med mine andre daglige "mentale øvelser". Det er lett for noen å ta fra deg dine *fysiske* eiendeler, men det er vanskeligere å stjele det *du har i hodet*. (Jeg klarte å holde litt valuta skjult i flere måneder).

Dessverre skulle ikke denne himmelen på jorden vare!

I min ungdom ble en av brødrene mine og jeg forgiftet ved et uhell. Han lå på intensivavdelingen. Selv om han overlevde, ble han fortalt at langtidsvirkningene kunne ta livet av ham en dag. Det gjorde de, da han var middelaldrende. Mitt tilfelle var mindre alvorlig. Men da jeg nådde *samme alder* som han hadde da han døde, begynte jeg plutselig å vise de *samme symptomene*!

Jeg fryktet for livet mitt!

Til slutt ble jeg kjørt til sykehuset for å ta prøver. Da resultatene kom tilbake, besøkte jeg hotelllegen for å høre dommen. Hun så lenge på rapportene. I stillhet. Med et svært alvorlig ansikt. Så fortalte hun meg to ting:

Først var alt i *orden*.

For det andre *anbefalte* hun *offisielt at jeg ble løslatt før tiden av medisinske årsaker*.

Hmh...

Hotelledelsen var imidlertid så vennlig å *la* meg bo der likevel. De *insisterte* til og med på det. Jeg hadde tross alt fortsatt over ett års ferie til gode.

Uansett tenkte jeg at dette kunne vise seg å bli den *eneste* ferien som *aldri tar slutt*. Så jeg gjorde det eneste logiske under disse omstendighetene:

Jeg skrev mine siste avskjedsbrev til mine nærmeste...

Men liv eller død var ikke min største bekymring. Jeg visste at hvis jeg døde på et regjeringsdrevet hotell, ville de andre dissidentene mine aldri tro på at det ikke var *mord*. Dette kunne utløse en eskalering og ekte terrorisme. Det var det *SISTE* jeg ønsket!

Selvfølgelig husket jeg også følgende samtale, som jeg hadde hatt da jeg fortsatt bodde i Maximum Serenity-fløyen på Hotel #4.

***Du kommer ikke til å forlate Tyskland i live!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!***

Han står rett foran meg. Han ser meg inn i øynene. Et øyeblikk studerer jeg ansiktet til mannen som nettopp har sagt disse ordene. Jeg leter forgjeves etter en skjult mening.

Han ser ut til å mene alvor!

Det ville være en ære å få lov til å dø for Førerens arbeid! skyter jeg trassig tilbake. (*Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!*)

Nå er det han som åpenbart er overrasket.

Virkelig? (Wirklich?)

Naturligvis! (Natürlich!)

Han ser skuffet ut. Så snur han seg og forlater rommet.

Jeg grubler over to spørsmål:

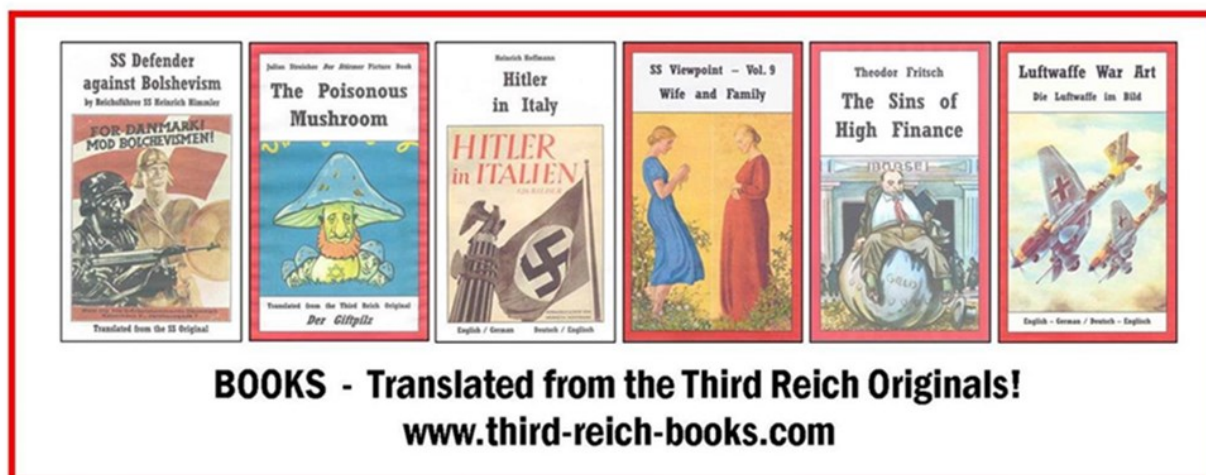
For det første.: Var han virkelig seriøs? Eller var han bare en god skuespiller?

For det andre: Hvis og når jeg står overfor mine bødler og vet at døden bare er sekunder unna, hva skal da være mine *siste ord*?

Vi må alle dø en gang. Jeg vil dø på en god måte. Jeg vil at min død skal bety noe. Forhåpentligvis til og med utrette noe. Når jeg slutter meg til mine forfedre, vil jeg kunne holde hodet høyt og se dem i øynene.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info